

Ήταν Σάββατο, 27 Αυγούστου του 1922, με το παλαιό ημερολόγιο, 7 Σεπτεμβρίου με το νέο, εκείνο το Μεγάλο Σάββατο του Μικρασιατικού Ελληνισμού...

Άνθρωποι κάθε τάξης και ηλικίας είχαν κατακλύσει το ιερώτατο σύμβολο της Σμύρνης, το Ναό της Αγίας Φωτεινής, εκεί όπου ο αληθής ποιμένας και Επίσκοπος, ως άλλος «Άγγελος της εν Σμύρνη Εκκλησίας», Μητροπολίτης Χρυσόστομος τελεσιουργεί την τελευταία Θεία Λειτουργία ή μάλλον την «εξόδιο ακολουθία εν τη Θεία Ευχαριστία» του ιδίου και του πολυπαθούς και περιπόθητου ποιμνίου του, το οποίο δακρυσμένο και συντετριμμένο μετέχει του μυστηρίου του «αίματος και του σώματος» Ιησού Χριστού, έχοντας κυριολεκτικώς καρφωμένο το εν απογνώσει βλέμμα του στον μάρτυρα και μεγαλομάρτυρα ποιμένα του.

Η περιώνυμος Εκκλησία της Αγίας Φωτεινής κατ' εκείνες τις «Μεγάλες Ώρες» εγκολπώνει ως άλλη Αγιά Σοφιά, πριν από την άλωση της του Κωνσταντίνου Πόλεως, στην τελευταία Θεία Λειτουργία και μυσταγωγία, τους στεναγμούς του ευσεβούς και μαρτυρικού Γένους, του Ιωνικού Ελληνισμού, όπου ο «Άγγελος και Αρχιθύτης Ιεράρχης της των Σμυρναίων Εκκλησίας» ίσταται και προϊστάται κατά την υπερουράνια εκείνη μυσταγωγία, μιμούμενος Χριστού το μαρτύριον, ως ο εκουσίως προσφερόμενος και θυσιαζόμενος «άξιος και θεοπρόβλητος και λαοπρόβλητος ποιμήν» υπέρ του πολυφίλητου και περιποθήτου λαού του, του χριστεπωνύμου ποιμνίου του....

Ενός ποιμνίου προδομένου και εγκαταλελειμένου, ξερριζωμένου βίαια από τις πολυαιώνιες πατρογονικές του εστίες, μόνου και αβοήθητου στον εξανδραποδισμό, την ατίμωση, τη σφαγή!

Δεν είχαν στη διάθεσή τους “φουσκωτά” να περάσουν στα απέναντι νησιά...

Καμιά Μεγάλη Δύναμη δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτούς....

Ούτε και η “μητέρα Πατρίδα”, ο αυταρχικός και παράφρων, κατά την άποψη του Σμύρνης Χρυσόστομου, αρμοστής της οποίας εγκατέλειψε κρυφά τη Σμύρνη, αφήνοντας τους Μικρασιάτες, που “συνωστίζονταν” στην παραλία της να επιλέξουν τη φωτιά και το τούρκικο μαχαίρι ή τον πνιγμό, υπό τα απαθή βλέμματα των πληρωμάτων των Γαλλικών και Αγγλικών πλοίων, που ναυλοχούσαν στο λιμάνι της Σμύρνης!

Ένας μόνο μένει κοντά τους, συμμερίζεται τον πόνο και την αγωνία τους, αφουγράζεται το λυγμό τους και “κοινωνεί” το αίμα τους, ο Επίσκοπος της Σμύρνης Χρυσόστομος, ο ατρόμητος Ιεράρχης, που αγάπησε μέχρι θανάτου το Χριστό και την Πατρίδα, που αγωνίστηκε θαρραλέα για να σώσει τον Ελληνισμό, όπου η Εκκλησία τον έταξε, στη Δράμα κατά των Βουλγάρων, στη Σμύρνη κατά των Νεοτούρκων...

“Εν η περιπτώσει ήθελον πέσει, να πέσω ως αετός, και ουχί να αποθάνω αδρανών εις τινά ορνιθώνα της Ανατολής. Ζητώ Σταυρόν, μέγαν Σταυρόν, επί του οποίου θα δοκιμάσω την ευχαρίστησιν καθηλούμενος και μη έχων τι να δώσω προς

σωτηρίαν της ημετέρας λατρευτής πατρίδος να δώσω το αίμα μου. Ούτως εννοώ το επ' εμοί την ζωήν και την αρχιερωσύνην", έγραφε στον Πατριάρχη....

Και ο Σταυρός του, Σταυρός παμμέγιστος, υψώθηκε στη Σμύρνη!

Το ράσο του, ως πορφύρα και βήσσοις, κατακόκκινο από το μαρτύριό του, έγινε το σάβανο με το οποίο τυλίχθηκε και "τάφηκε" ο Ελληνισμός της Μικρασίας, η κοιτίδα του Αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος και της Χριστιανικής Πίστεως, γόννοι εκλεκτοί της οποίας κόσμησαν το πάνθεον της φιλοσοφίας και στόλισαν τον ουρανό της Ορθοδοξίας!

Ο Άγιος Ιερομάρτυς Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, ο Καλαφάτης, αποτελεί την επιτομή της ατίμητης προσφοράς του ιερού Κλήρου στο Γένος των Ελλήνων, του διαχρονικού πνευματικού Πατέρα και Ηγέτη, ο οποίος μένει κοντά στο χειμαζόμενο Λαό, συμπάσχει μαζί του και θυσιάζεται μαζί του!

Μένει κοντά στο Λαό του, ακόμα κι' αν ξέρει ότι "οι Μήδοι στο τέλος θα διαβούνε", ακόμα κι' αν είναι βέβαιος και "έτοιμος από καιρό" για το τέλος, που τον περιμένει, όταν όλοι οι άλλοι πολιτικοί και στρατιωτικοί, κατ' ευφημισμόν, ηγέτες, έσπευδαν να φύγουν, σαν τα ποντίκια, που εγκαταλείπουν το πλοίο, εγκαταλείποντας εκατομμύρια Ελλήνων στο έλεος της Τουρκικής βαρβαρότητας.

Ο Άγιος Χρυσόστομος Σμύρνης, 93 χρόνια μετά το μαρτύριό του, έχει αναδειχθεί πλέον σε ιδέα!

Και οι ιδέες ούτε πεθαίνουν, ούτε νικιούνται ποτέ.

Είναι βέβαιο ότι, μέσα από το ζοφερό σκοτάδι, τη σύγχυση, την αβεβαιότητα και τις ανατροπές της σύγχρονης πραγματικότητας, ο Χρυσόστομος θα είναι αυτός που θα δώσει όραμα και θα κατευθύνει το βηματισμό της νέας γενιάς προς τα ωραία, τα μεγάλα και τ' αληθινά!

Αρκεί να μη σκοτώσουμε στην ψυχή τους την πίστη στο Χριστό, την ελπίδα και το όνειρο....

† Ο ΣΥΡΟΥ ΑΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ", Σάββατο, 5 Σεπτεμβρίου 2015)